

Chiote și zgomote

Sub un titlu oarecare, **Vicleniile dragostei**, Teatrul de Stat din Oradea ne prezintă în premieră pe țară **Huhurezul**, scriere a unui dramaturg italian din secolul al XVI-lea, pe nume **Giovanni Maria Cecchi**. Un fel de replică în proză a **Decameronului**, **Huhurezul** e o comedie simplă, cu o acțiune condusă pe drum bătătorit, prolixă însă din punctul de vedere al construcției dramatice, cu desfășurări inegale. Totuși, piesa e veselă, alertă, exploatează cu destul succes situațiile insolite, nu de puține ori picante. Surmontându-i-se geometria neregulată, nu e exclus ca textul să fie sursa unui bun spectacol în notă burlescă, de o comicitate explozivă, în care inventivitatea regizorală și fantezia actoricească ar avea apreciable șanse de afirmare.

Cel de la Teatrul de Stat din Oradea, semnat regizoral de **Sergiu Savin**, nu valorifică scenic în chip multumitor partitura dramatică. Reprezentația e neclară în înfățișarea fabulei dramatice și nu izbuteste să domine, prin imagini teatrale viabile, coerent conduse, prolixitatea materialului literar. La rindu-i, ilustrația muzicală (autor, **Erasmus Minchevici**) atentează prin exces la integritatea percepției textului. Montarea suferă de o cronică lipsă de umor; pentru producerea unui moment cu haz se consumă lungi minute în care mecanismul spectacular, fie că funcționează anarhic, fie că merge în gol. Încă de la premieră, un aer de oboseală bătrînicioasă s-a instalat peste întreg spectacolul, oboseală scuturată arar de vreun efect de gust îndoielnic. Precaritatea relațiilor dintre interpreți nu poate fi nicidecum contra-

VICLENIILE DRAGOSTEI de **GIOVANNI MARIA CECCHI** • **TEATRUL DE STAT** din **ORADEA** • Data premierei: 27 martie 1988 • Regia: **SERGIU SAVIN** • Scenografia: **T. TH. CIUPE** • Distribuția: **DORIN PRESECAN** (Giulio); **ION RUSCUT** (Rinuccio); **PETRE PANAIT** (Messer Ambrogio); **MARIANA PRESECAN** (Oretta); **MARIANA NEAGU** (Violante); **EUGEN HARIZOMENOV** (Giorgetto); **TIBERIU COVACI** (Giannella); **ALLA TĂUTU** (Verdiana); **MARIANA VASILE** (Agnola); **LAURIAN JIVAN** (Ugucione).

carată de arsenalul de chiote și zgomote produse de actori în tentativa de a reda ceva din pitorescul lumii ce populează comedia. Frecvent se confundă respectiva atmosferă italienească cu lamentațiile unei preocupate autohtone. Actorii sînt puși în situații nefirești, rostirea textului e illogică, falsă, lăsînd mereu impresia de neasimilare deliberată și de nefinișare artistică. Exceptîndu-l pe **Eugen Harizomenov**, un **Giorgetto** șiret, în bună tradiție italienească și, poate, pe **Laurian Jivan**, nici unul dintre actori nu se află în posesia unei soluții interpretative cît de cît viabile. Altfel șansa unui rol principal, oferită unor tineri actori mai puțin folosiți, ca **Dorin Presecan** și **Ion Ruscut**, cît și contribuțiile celorlalți interpreți — **Mariana Presecan**, **Mariana Vasile**, **Mariana Neagu**, **Alla Tăutu**, **Petre Panait**, **Tiberiu Covaci** — sînt nesemnificative pentru fișa lor de creație.

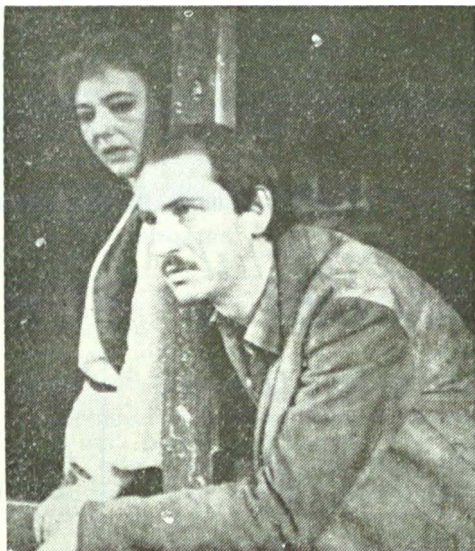
Scenograful **T. Th. Ciupe** a imaginat un decor cu o ușoară și inexplicabilă tentă pastorală, funcțional, însă fără ambiția de a individualiza în vreun fel acest spectacol care, dincolo de impresia că aici regia e o îndeletnicire ocultă, nu prea vedem cum poate lăsa vreo urmă în configurația actualei stagiuni.

Emil MIRCEA

Farmecul orchestrației mozartiene

Spectacolul lui **Constantin Codrescu** este construit gradat și nuanțat, păstrîndu-se simetria povestirii și proporțiile semnificațiilor ei. **Valentina** ascultă în amurg șuieratul trenului ce trece prin zonă, un tren care nu o va mai duce nicăieri, niciodată. Orchestrare cu evidentă știință, luminile amurgului sugerează ceva apăsător, într-un fel de prolog, în care aflăm lait-motivul dramei ce se va derula. Lumina este, de altfel, atent minuită pe tot parcursul spectacolului; decupează profiluri, estompează

personaje, scaldă răsăritul soarelui și momentul conștientizării iubirii, se prelinge cernită în scenele de taină, iar în cele narrative este neutră. Personajele sînt individualizate nu doar prin machiaj, ci prin gesturi, mod de manifestare și mai ales prin stare. Prin somnolență și pasivitate, tulburate doar de destăinuirea Valentinei, își definește Bálint Péter personajul, pe Șamanov, judecătorul de instrucție. În interpretarea lui Tóth Tamás, fiul nelegitim al Anei are nestarea agresivă a celui dintotdeauna nedreptățit. Personajul nu este însă finisat. Actorul Darvas László elaborează un Pomigalov sigur de sine și tranșant. Nemes Levente creează în Dergaciov, soțul Anei, tipul bărbatului agresiv din cauza orgoliului rănit. Meciotkin, contabilul, este, în interpretarea lui Dobos Imre, obtuz și ridicol. Zsoldos Árpád în Ereemeev, vîntorul din taiga, optează pentru un blind și senin bătrîn, stîngaci în inocența lui, om al naturii, obișnuit cu furiile ei, dar incapabil să înțeleagă rosturile societății. Întregul arsenal de motivații interioare este folosit în definirea acestei insoiite tipologii. István Márta în Valentina este visătoare, sensibilă și într-o permanentă stare de vibrație. Un rol dificil, perfectibil, dar interesant ca propunere face Rosznyi Julia în Kașkina, care în această interpretare este neliniștită și

Balász Eva și Tóth Tamás

dornică de tandrețe. Înpăimîntată de pericolul de a-și pierde iubitul, stă mereu la pîndă, atacînd felin și retrăgîndu-se cu abilitate. Ana Vasilievna — ipostaziată de Balász Eva — trăiește același sentiment al pericolului, datorită prezenței fiului ei care i-ar putea distruge căsnicia. Evoluția ei bogată în nuanțe și reacții imprevizibile, dar fermă și consecventă, constituie performanța spectacolului. Dacă toate aceste microuniversuri, în care se mișcă personajele, nu sparg unitatea piesei, ci se înlanțuie perfect, determinînd destinul Valentinei, meritul este și al regizorului. Reprezentația are ritm, coeziune și dramatism. Muzica, inspirat selectată din Mozart, amplifică fiorul tragic al piesei. Din exegezele despre Vampilov reiese că dramaturgul iubea muzica lui Mozart în mod cu totul deosebit. Din spectacol transpare această iubire.

Liana COJOCARU

VARA TRECUTĂ LA CIULIMSK de ALEKSANDR VAMPILOV • TEATRUL DE STAT din SFÎNTU GHEORGHE, SECȚIA MAGHIARĂ • Data premierei: 8 februarie 1988 • Regia: CONSTANTIN CODRESCU • Decorul și costumele: MIRCEA RÎBINSKI • Distribuția: BĂLINT PÉTER (Șamanov); TÓTH TAMÁS (Pașka); DARVAS LÁSZLÓ (Pomigalov); NEMES LEVENTE (Dergaciov); DOBOS IMRE (Meciotkin); ZSOLDOS ÁRPÁD (Ereemeev); ISTVÁN MÁRTA (Valentina); ROSZNYAI JULIA (Kașkina); BALÁSZ EVA (Ana Vasilievna).